

PETER STRGULCA:

Kako se je godilo vrabcu v letošnjem snegu.

ljubljski Grad poznate gotovo vsi.

Okno moje sobice je tudi obrnjeno proti Gradu. Že kaka dva metra od okna štrle velike skale navzgor. Med skalami rastejo grmi, prav varna zavetišča in gnezdišča različnim pticam. In baš vrabcev je tukaj največ. Od ranega jutra do poznega večera so se podili semtertja ter venomer kričali. Kmalu sem razločeval med njimi enega, ki je bil posebno okrogel in precej velik. Kadar sem prišel domov ter pogledal skozi okno, je vedno brskal po grmovju in se podil s tovariši po skalah. Bil je videti jako brezskrben in zadovoljen. „Le čakaj!“ sem si mislil večkrat, „kmalu pride sneg, in tudi ti se uneseš.“ Toda snega pa le ni bilo. Vrabec pa — kakor bi vedel za moje misli — je postajal vedno zadovoljnejši in letal okrog mojega okna kakor bi se mi rogaj, češ: „Snega pa le ni!“

Ko sem neko jutro še spal, mi pride mati povedat, da jako sneži. Hitro se spomnim svojega vrabca. „Zdaj si jo pa že izkupil,“ sem si rekel, „ali se mi boš sedaj še posmehoval?“ Ko vstanem in pogledam, koliko je padlo snega, že zagledam v votlinici v skali tičati svojega vrabca vsega potrtega in premrzlega. Smilil se mi je. Vse sem mu odpustil. Ko pridem opoldne zopet domov, mi je bil takoj v mislih moj vrabec. Nisem ga mogel takoj opaziti. Kar pa priskače po snegu proti mojemu oknu in me zadovoljno pogleda, češ, saj ni tako hudo kot sva si mislila. Toda, ojoj, že je tičal v snegu. Udrlo se mu je. Kobacal in kobacal je v snegu, da bi se rešil te neprijetne kopeli, toda vse zaman, lezel je vedno bolj v sneg. Hitro skočim na hodnik po lopato in zajmem kepo snega z vrabcem vred. Odločil sem mu stanovanje med oknom, kamor sem mu natresel hrane. Toda dolgo se nisem veselil svojega jetnika. Mati je zračila sobo, in s slabim zrakom je odletel tudi vrabec. Ker se že bliža pomlad, si ne belim glave preveč s skrbjo zaradi vrabca. Bog mu daj dobro! Nisem ga videl več...

Tožna pesem.

Pa burja sinoči vzvihrala
čez cvetno ravan, čez polje je,
lomila po vrtilih je veje
in klasje je njiv potepala...

Prišla tudi v mojo je gredo!
Poznajo se njene stopinje,
polomljene so georgine,
utrgala mi je resedo...

Bogumil Gorenjko.

